

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *N. M. Sjööbeck*
 Härad: *Färs hd.* Adress: *Törmadal Sjööbo*
 Socken: *S. Åsum* Berättat av:
 Uppteckningsår: *1932* Född år *i*

Uppteckningen rör	<i>Botända av löss</i>	<i>s. 1.</i>
	<i>Bot för kvinnor, som inte kunna bli kvarande.</i>	<i>" 1.</i>
	<i>"Hyller'es"</i>	<i>" 1</i>
	<i>Ringorm.</i>	<i>" 2.</i>
	<i>Mosjukan</i>	<i>" 3.</i>
	<i>Säd utbrädd på vägen vid gästarnal</i>	<i>" 3.</i>
	<i>Bot mot påliga ågen med vatten från kyrkogård</i>	<i>" 4.</i>
	<i>Offer till träd</i>	<i>" 4.</i>
	<i>Slaget</i>	<i>" 4.</i>
	<i>Utrot</i>	<i>" 4.</i>
	<i>Spöckeri</i>	<i>" 5.</i>

Skriv endast på denna sida!

8. s. 4:0.

Bot mot spökeri	" 6.
Djurs blod som botemedel	" 6
Kämbte kvinna ej vro. vid slakt.	" 6.
Märan	" 6.
Hus men bli mära eller värner.	" 7
Vanvlössägen (Stå men stick inte).	" 7.
Förföljd av märan.	" 7
Grönisse	" 8.
Knäppningar - spökeri l. dödsvarsel.	" 8.
Mödare fås ej ro för spöken	" 8
Botande av slaget	" 8.

4345 Vårt folk i allmänhet har säkert vela på att löss äro ena bevarliga kräk, och där-
de grasserar behöves hamnen röra på sig. Emellan åren 1900 och 1910 såg jag fastän på längre av-
stånd hur en ungdom vid namn Christina hamnade härt på sig själv hela tiden ender det hon gick
ifrån sin fars lantgård till närmaste granne. Naturlyttis tänkte jag ginst att hon på detta vis
vill mana bort sina löss på någon annan. Det kom också i dagen att hon av hus hvar till
någon ^{granne} lämat hamnen och att Christinas mor som pige tjänat hos klöke Lars i Södra Neums.
Således intet att undra på om sårkan av sin moder fått reda på hur hon skulle gå tillväga
med att få bort sin ohyra. I granngården avlemade hon den lätta hamnen, men där-
efter begynte i nämnda gård ohyra ta in. Grannas folk kunde göra hur många försök
som helst med att få bort lössom, tvätta sig, ha kläderna i ugn, byta om lin tyg sopta rent
i rummen, men litet höll lössen sig fast uti grannens gård. Men till att för dem blev det
så även klädde löss tog ett hemvist där. Men det syntes och rusket ut med Christinas
mor besökte sin granne. På tröskeln till stugan blev hon stannad eller invid stugodö-
ren och skeddade sina kläder som hem hade på sig, liksom hade hon en del sådana
paradiser hon vill bedöva med sina ryck. Grannfamiljen syntes till ytterst litet
bedrövad när intet medel syntes stå dem till buds. Omständigt flyttade Christinas föräld-
rar ifrån gårdens till en annan vit långt derifrån. Omkring ett år senare eller 1927 rest
grannen genom den socken uti vilken Christinas mor varit född och i en betik där
gick han in och köpte en ham. Sedan den kunnit användas försvann lössom. liksom
hade de blivit manade därpå och har ej heller haft tillhåll där mera.

Det vill synas som bland allmogens inmestlah sig åtskilligt skrock men en del dära
han nog vara användbart. Om ett fruntimmer umgätes mycket bland karlar eller
var gift och inte blev havande så skulle enligt folketön även här för finnas medel.
Som pojke hörde jag talas derom men till en del har det glömts bort. Någon slags
hilla med "mormor" skulle lagts vid eller på en tröskel där fruntimmeret pass er at.
Utän hennes vitskap kom ovärmen sedan fruntimmeret färdats över tröskeln och knöt
samma "mormor" vilket skulle med föra folket för fruntimmeret så att hon inte kunde
undvika havandeskap.

Någon offerkälla i Södra Neums socken kan jag inte minnas någon har talat
om.

Om någon råkat ut för "hullebles" det vill tydas så som om någon blivit stöckad av
den parasit som hade sitt tillhåll på hulleträdets kunde efter det rekommendera sig en mängd
"plöder" omkring sånt. På hullebusken kunde någon gång hittas en del parasiter, sittande renligt
om en av de mest älskade ämarna så fasta att de behöll sig ända grannen tog endam. Tog man vara
på dessa insekter eller denna pipa och blänte igenom den på "hullebliset" så försvann snart plöden
vilket jag själv erfart.

Ude ve Gjeddinge, di ska ente va langt i fra broen,
 da ligjer en ulla fleu høje kulla, som daer ska va br-
 graast folk i nær. Hal den effte hvidde mod damshon-
 den som for mange di sin hade joren ikring di
 kullana hilde Lars Annersen en rætt så snoen-
 men for han kone ente la blee o høre int i kul-
 lana. Han vilte ju ha mere for o så o sætta po
 o di forsto ente me han körde in ti kullana
 udan han høerde, o vatte allt mer o mer for
 i fra dom. Men di skotte hann ente effort
 for sin fjæth hann værk o den bligek
 være ju længer hann hørede int po kullana.
 So va daer mon som sa ti hann abl daer skole
 han ente høre do for de kone va nod i
 kullen som forba di, so de va nock bæst ad
 hann pløjde ti dem igjen, o sin plantera
 træa daer i stället. Hann gjore so men
 sin gjiek værhjen över. Sin kom der en
 etter Lars Annersen som hilde Ekström
 men hann va ente bættre än den forde som
 hade hatt gæren, ti o riva i kullana. Sin
 han osse en tid halle po me stiddar flæmed
 i kullana, bligek han osse daer, men da hann
 fornam di fjæth han gjora po samma vis
 som Lars Annersen o sin gjiek di över. Di han
 Timo Oloum Taland om, o into Ola Schimmin.

Skriv endast på denna sida!

907
8
M.H. Schimmin

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

43 15. Många är det ingen lätt sak att ta reda på allmogens nemliga lake medel snuru mycket skulle kunnat bli
ett folkets mytta om de utom på följande sätt utövades av läkekundiga personer. Många av våra studentens läkare
har inte sitt folks förkromelse och vad mera än, på den bana de hastat sig in, offerat sig åt läkekonst
mäst för pengars skull. Her skall för resten en läkare vinna folkets kärlek om det går till rätta.

För många år sedan följde jag min far till Lasarettet i Lund och lopte honom på gängen nästan
invid lasarettsmuren där jag mötte två läkare klädda i vita överdragna kappa eller rockar över
de andra kläderna. Den ene av dem stannade och sporde veed för slags sjukdom min far le ad-
derdoms bräcklige far hade. För sjukdomen sådant som jag höi honom höi den benämnes såde
gag namnet på den. Thant hade fått ordren fram förän han med hög ljudde ord krängde
ett mig, ja, inte och ge sjukdomar nya namn o. s. v. Det hela gjorde han antagligen för att på en bende
kunna utösa en del veedmästen. En ej långt därifrån stände person frågade jag sedan läkaren fortvällt
att gå och sedan jag med min far 'mått några steg därifrån, vem läkaren var. Han hety "Petters" svarade
dellme. För min del tyckte jag att en läkare borde ställa sig som en förnuftig minniska och seke ställa till galna
uppståg. Vad min far behöfves så stannade han endast några veckor på Lasarettet. Han äts på y sin helia.

En dag på 1820 talet tillbringade jag min dag ute på åker i färd med att harva. Påföljigt hände jag
det kända på ena handleden och jag en "ringorm" hade utbrutit sig nyligen. Det tycktes som vill den
ettaridga sig och jag kunde inte begripa av vad den hade kommit. En faslig hop små "plider" intill var-
andra något litet rörliga hade slagit sig blsom tillammen i en ring på ett enda ställe. Jag kan aldrig min-
nas ha haft sådana föret. Men bäst som jag funderade däröver påstos min uppmärksamhet vid en
maniska som hade spatterat på benen i föja-Hjelpinge järnväg. varvid först endast huvudet
synes. I honom igen händes jag en av mina kusiner som gick till hälsan till en hop hem lät både
brut och godt. Jag tyckte det var ju litet mystiskt med det här och först min egna tankering om han kunnat ståad-
komma "lilla" bitt. Sen han kunnat. Bann följde han stigen invid skottträsgården och omkring to minuter eller
ett kvart besann han sig ej långt ifrån där jag var. Näst blytvis vill jag språka med den bendes samtals
mycket lustige mannek. Jag vidade honom mina "plider" och sade att de uppstätt endast hört föret eller att
jag äkningslöne inte vetat om dem för. Gabben lät på mina "plider" och sade att det var en "ringorm"
men om han hade någon mål med sig kunde han ju försöka på den bort. Vänligen tyckes gabben
efterså en sådan och lät i sin värfiska där han två eller tre små "ringormar" av vilka han behöll den ene
medan han stoppade de övriga i sig. Nu lät jag gabben göra sina "gryps" rakt upp handen som han höll medom
han med den lilla ungefär ett tum långa målen prickade runt utanför omkring alla "plider". Ingen plida fisk vara
utanför där han förlas målen som förlas intill dem så nära som möjligt. Går det över med detta tyckte gabben för
jag försöka en gång till. Han spottade och stängde målen som offer för det onda. Ti skildes åt och träffades åter om några
dagar ty gick gick ofta i föja som var hans handelsställe. Jag talte med honom om "ringormen" och sade
att den inte gått bort än och hade ej heller skats i omgång utan stannat in inom ramen där målen
hade grickats. Nu ville göra ett "gryps" omigen och då tänkte jag för mig själ. Nu skall jag räkna
hies många gånger de hör omkring med målen. Måsten jag mig inte prickade han tolf gånger runt, ser rätt
och ser öved. Målen trängde ej igenom skinnut utan endast hastigt döpte till. Sen stängdes den på marken
medan han spottade och yttrade att det onda skulle bort. Det gick de också på att några dagar ~~1820~~ vare
de alldeles försvunna. Gabben sade också att man kunde höra något på apoteket som tog bort "plider" men nämde ej va

det hette "Smullett" hade jag också gruidat jobberna" med saften från de beska bladen av Höskelint som vi sat-
sig vara ett osvikligt medel mot skabb som jag också tog mig under vandrings i Fjoceta härad under krigs-
tiden. Jubben påstod att han botat många som haft "ringormar" därvid ett fulltimmer i Håborg varit
av sådana överallt i området ända ned på bröstet "översallad". Jubben leve ännu, så över mitt är, har onta-
lat att då han kände sig illamående så tog tog han sig en best, det vill säga en liten sup brännvin
som han hade blandat med några kornor, melört.

7 i mina porrhår, jag vill inte påstå om jag var tio år fick jag gå igenom en liten krus ty min
mor tyckte jag var så liten och liten och såg i synen "rumbgen" ansittat så gul ett. "Hanske" jag hade "mosjukan"
och fick ha bot därpå. Lätta mig på tvären mot min mors önskan gick alla int. För "mosjukan" eller gulroten
blev jag emellertid utan så stora konstur. En röt morot skulle jag "plasa" i Moroten var turligen stor och i
dessa förhållanden ända var botat ett större hål och ett. Detta skulle urinen samlas. Derför hängdes
moroten på ett spik inne i den öppna skorstenen med en porsing en äppel ett litet stycke över ha-
kålet för att rötten skulle riktigt föråra roten. Äftur en trös förlopp var moroten och illa med saun
skrynklig och för tvinnad och fick behålla platsen tills den försvann till intet. Emellertid hade jag
då jag ändergick morotering en längd av 1/2 q; höjd år 1887 så jag hade ätit "vussegröden" många gånger
som jag hade "mosjukan". När Linné hade sin skanska resa talade han om den stora morotens utanför för
men mosjukan kände han nog inte till så i växternas och moroternas värld han var hemma i.

På ett hemman i Sandvick stad en vuxen dotter, alltså barnet till och med ~~ibid~~ i beqvinn ett gifte
sig med en ung bondson ett samman by. Innan allt var pågipat eller innan det best för de unga skulle
i boningshusets inre omanödat till det bälte och uti detta tog jag del. Sista dagen jag höll till i med
arbetet fick jag slut så der med middagstid eller kanske något litet hän på eftermiddagen. Det tycktes
på mor i huset som kunde hon vänta någon del, men jag minns inte att hon besöktes av någon hunden
jag höll med där. Men när jag gick derifrån låg såd utbrudd på vägen där jag skulle gå flera
meter på vägstjärkan och minnemin jag mig inte tog den sin början inne på gården så
den var peimt utbrudd litesom så en sådusman går ut på fältet att så. Av allt att doma förståd
jag genast att om såden hade kastats ut för hönrens räknung hade den inte blivit där utkastad ej
heller ströts ut så jämt och vacker på marken som den var. Sen jag avläggnat mig fick jag av
andra personer veta att dottern med sin fastman samman dag utlagit byoning och väntades hem.
För att det unga paret skulle få framgång, inga kindes möta dem på deras vandring i livet hade
såden utkastad som offer. jag visst inte vem som utsatt såden var för jag långt senare sporde nabo-
kvinnan om hon gjort det men hon sade sig ej ha den minsta aning derom. Vår fars en liten dotter, huset
men jag ansåg henne för ung för att ha utkastat den så väl och för vi derför anta att det var hennes sjuke,
Graum kvinnan medelstade att nämnda bondhusets hast umgångs med den gamla Holguskan. Gårds-
koffa som i lösteden satt inne med en hop kunnighet på ont och godt.

Fru Hanna Hans Nils talade om henne hon gick tillväga då hon höll på att möste synförminnas.
För att återvinna denna sötet hon såd som andra meddelat henne. Rent en mildsommar efter det gick hon
till kyrkogården. Tyd och stilla skulle hon avlägsna sig, för ingen fick hon synna det minsta, inte tal

Vi så intt inställa oss att allt vad dessa hemliga råd på ond och godhet, är endast en skul och en ömhet.
folklro. De lägga något oförklarligt inunder som det tycks endast vissa personer skall ha fått att göra med.
Låta mänt jag under två månaders tid januari-februari 1907 uppliva så hemliga saker att det vedermera förvån-
nat mig här jag kunde endaga desamma och slippa att gå åt. Vi hade hållt beqvämhet efter min av-
lidna mor under sjuktiden och det jag allra först märkte som kunde tydas som obanlyftröffad
just på hvarandag. På en backahälla intill där en liten plantering av gran höll på att växa upp
stod jag med ryggen väänd åt söder och skådade ut över den omgivande naturen. Det var vid
sidan av planteringen jag hade ställt mig. Hallan är temligen brant så att något förödmödel såsom släde
eller vagn intt kan passera der utan större olägenhet. Medan jag stela och tytt stod der och betraktade
sörmlans desomkring stöddes jag plötsligt av ett asande som hördes så högt som då en fardas
med släde och kom med för hållan i räkning bardees sålt emot mig men hudet deras epphörd
plötsligt några steg ifrån der jag stod. Skriet höll på att vara sig på mitt huvud så radd
jag blev vid hudet deras. Ingen människa kunde på den platsen färdas med släde ty det till stod
granplantorna som voro ungefär två alnar höga allför tätt. Jag lemnade platsen strax derpå
tytt och stilla med tanke på vad det kunde vara emär jag allörig hade hört så fort. 345

Sen blev det snart annat buller i min gård men jag vill endast vara kort vid talit här om.
Någon dag senare av det ovannämnda kom jag ifrån födo och gick hem. Så snart jag kom in på gården
kände jag mig illamående och är nu ömt så jag kommit in i stugan varfor jag satte mig tytt
på en stol vid bordet. Det var i skumringen om kvällen men hade ännu ej bunnit bli mörkt. Sedan
det detta blivit skulle jag ge företeer för och gick försead ut med lyktan. Honorn ut på
gården några steg ifrån böningshuset hördes jag som om en person hade med foten stött emot
ett trästreck. Stöten hördes lagom högt och derpå följde ett par minuter senare en ny stöt men
dock. Lyktan höjde jag upp det för att lysa bättre men såg ingenting, sista stöten tydde i
alla fall som hade det skända avlägnat sig och jag bydde mig ej hållas med att gå efter för att se
vad det var. I samma veva skulle jag hemta föder på galleri och det jag då såg de träen
som voro satta i en där varande. Där rågbunke han jag kanstet senare beskriva.

Således skades mitt illamående och folk som såg mig hade frågat min hustru vad som
fettades mig ty jag såg både lidande och gal ut i anlett. Jag visste jag intt vad det kunde vara
men något som jag rådet för måste jag erkänna och trodde sett det hade varit ett andr. väsur eller något.
epoke i min hustru ville hota med att det var gnommens spökar. Användande parken förmedlar jag på det högsta.
Många besvär och hördes dessa två månader, hättan visade den största råds la och kom av sig så att han alldeles försvann.
Sedan vi slag ut hördes en gång här där en till stugan öppnas, något hördes hoppa upp på bordet, liksom hudd av en hatt
vidare på väggen der hustru lag och sen på andra ställen i rummet men om morgonen var där en släng så som man
vi hade oss. En natt då jag skulle falla i sömn förmam jag först ett finger tyttas in i drat, med handen slog
jag vid drat men kände intt, för att ja bättre vethaga om verkligheten föll jag på ställa och lösa som jag
sag. Nå förmams ej blott en linna som tykte mig i drat utan två st. igur slag jag ifrån med högra handen
över drat men jag kunde ej stå till något. Den råds la drog jag dynan över huvudet och slungatten följ jag om vara i drat.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Nå var det en tur att jag hade min gamle far i livet. Han lemnade den bästa tröst han kunde och en gång jag satt hos honom ~~och~~ och framhöll mitt bekymmer hände jag liksom hade ~~måga~~ ~~delar~~ i mitt bröst och fallit ~~desigen~~ varifrån jag hände mig något bättre. Far sade till mig att som mor hade gjort råd för mig skulle jag inte följt henne till gravens Ute på gården på åtta tiden om kvällen då jag haft med förling att göra hade jag i bländ steg på tre a fyra meters avstånd men såg ingen. De upphörde likväl sedan jag en natt hastat ned kallvatten i kisten högt upp och reurit omkring mig och sedan jag inköpt en revolver och satt mig för att skjuta spöket om jag fick se det och det till gave något lugn tillfälle. Till vidare fick jag behålla mitt illamående, varken läkare eller blöta brydde jag mig om att söka hur obehärligt det ofta kändes. Jag hade inga verkliga plågor, ingen hosta eller dylikt, men jag ville liksom försvinnas. Då sökte jag min tröst i läsningen av bibeln, vad det kändes skönt att då i Guds ord erhålla balsam och jag tänkte att med Guds bistånd övervinna de onda. I början av mars lyst åter en bättre tid. ~~Trinsösten~~ försvann med spöketerna. Sent en kväll såg såväl jag som min hustru den lilla svart pojke liksom ha kommit fram för stegen, på en hussvägg, vid hushörnans förvandlas till en stor känd som repte sig uppåt hörnan där en vit katt från ett hål på gaveln kaskade sig i lura lura. Jag glömde att skjuta det utan att spöket fara i väg istället derifrån på trädgårdsgångens. 4345

Djurs blod fick ofta hos allmogan inga som botemedel. Som liten pojke, jag kunde väl vara så där en sex eller sju år kom till min far en av hans brorsöner i ärende att få några skynnar blod av vår lille hund ~~stöt~~ att ge sin lille son därför att denne skrek eller grät oöverligt mycket. För barnet välfärd ville inte far meka honom ~~det~~ och det lille hundleriket fick ge sig ut och i örat få sig en mindre ädel läkning. Det finge antagas att blivit skrämd medan hon var havande av ett dylikt kreatur.

Vidare ansågs som en farlig sak för barnet om modern medan hon var havande bjern sig tillfäddas vid slakt då djuret skulle lugga livet. Barnet skulle få mun derav, få slaget eller andra afslut man kunde botas om barnet finge förtärd liknande djurs blod. Om det var kreatur av ena eller sorten och han var pojkarne även inbegripna kunde sådant bero härav om modern på något vis härvid ble skrämd.

Berättelser om maran har även talats ganska mycket. Läkarn vill poängta att det är en sjukdom medan den angripne har fått en annan tio, åtminstone ~~skett~~. Den angripne tycker sig vara ~~angrip~~ av något förmål som även satt sig på munnen. Han smärker och mumsar ehon att andra han begripa vad han vill säga. En person som i flera år tid varit utsatt härfor sade att han ofta måste använda alla sina krafter för att få henne borta. Hans nägon i rummet, då han var utsatt, som namn de hade namn försvann hon med en varften han vaknade och erhöi en bekvämsömn. Första gången han vaknat ut för funnes närgångninghet hade han ännu inte på märken taga sig en sömn. Omheltid tiderna han sig slyddes om han inman han lade sig att döva sätte skorna på ett visst sätt med nosarna vända på var sitt håll men likväl intet varar de, ty hon var trungen att fört tränge i dem innan han kom längre.

Enligt följande hade ~~skolodan~~ wäl sitt barn sådant ont. I närheten av Viken i långt ifrån
Hälsåa skulle personen sett i mindre än tre mahna fruntimmer färdiga att knypa i genom en göla
hann. Efter detta bevis när modern födde barn skulle hon få dem utärn avöda. Det första barnet kom
hon att föda förl sedan mer derav, var det en flicka som det att bli mera och var det en gosse så
blev han varell, något wärfriän de sökte göra sig fri. Antagligen ~~skulle~~ flickan bli fri om hon
kunnat kwarra sitt offer, eller också erhölet hon sin frihet om någon tillräde henne det.

Uti på en äng hade ett gift par sysselsättning med att läsa hö, då plötsligt mannen sade
till sin hustru att han måste genast avlägsna sig men warnade hustrun att om något under,
hans bortwara infann sig ~~skan~~ wille ofreda henne skulle hon få wara sig med att endast
stå och inte stäka. ~~Med~~ efter det han avlägsnat sig kom en warell kuffande och anföll henne
i halsen på det argaste. Thunnen försvarade sig på det modigaste sattet genom att ge angriparen
många dektiga slag så att hon äntligen blev honom hwitt. På kläderna hade hon blivit
flera märken efter bett av besten som sökte draga henne med kläderna med awlarret.
Snart duffen infann sig åter mannen, men nu började hustrun att ana oröel vilket gav hin-
ne klag wäshet då hon förl^{de} en liten bit av sin kläddring ditte fast emellan tänderna på man-
nen. Så lät hon honom förtä wäl han varit och som han medgav detta blev han ifrån
sin otwärliga wandring föralltid befrad. Hade han dermot wärd hustrun lät honom
höra nämnda förbrädel och önskat henne gå i ställe hade hon förwandrats till mars, men
nu blev båda befrade. För att befrä sig från dessa farliga strömtåg hade warellwön till
eyngift att antalta någon habande och riva ut hennes foster för att förtä det.

För omkring sextio år wändes i Sanelbark ett sådant odjur. Min swarfar talade om att
då hans far bodde i Herrestads härad wärlte dit husfolket's förwäning att en huggestack
blint satt under deras fönster. Som de stod och tittade på den förgade den att reda på
sig och kula i väg derifrån. Den röde sig endast på tre ben medan det fjäde utgjorde swans.

Anders Johansson talte om att under den tid han var skräddare och hade sina wänd
ringar uti i bygden skulle han dela sängställe med en kamrat som var förförlig av maran
Innan de somnade bad kamraten honom ~~att~~ bli wärlt om han hörd något öwänligt. And-
ers höll sig waken längre än kamraten. Plötsligt började det knarra i fönsterretern
och spraka liksom skulle något spanna sig igenom på något vis och så började
kamraten sina snarkningar. Kamraten blev nu wärlt och maran ~~tråk~~ till schapping.

För något år sedan frågades jag om det wärlte asp på minna egor av en person som
gick åstad för att lägga sig till flera olika sorters träas som senare skulle hämtas i tygskut
och användas åt en viss sjukdom.

4345
I Brandstads socken lode under förra århundret en kvinna Bonsta Anders dotter, Döds 1790 + 1854.

som enligt folks tron hade goennis i huset. Hennes man var sparsam ända till smått och hon ansågs inte ha varit en bit bättre. Pika voro de så att andra avundades deras förmögenhet. Hennes lott i äldre åren tyckes liksom ha varit föga avundsvärd. Hon fick om nätterna ingen so fast hon låg vid sidan om mannen, liksom vill någon ting osynligt dra henne ut hennes plats. Personer som hade samtidigt skall ha sett henne en morgon härta sädel utom porten för att därmed hindra onda makter från att komma in på gården. Deras gränne hade det mera svårt att få följeförstånd att komma till in på gården. Deras gränne hade det mera svårt att få följeförstånd att komma till in på gården. 4345

En natt i början av år 1907 höjde jag hier det länge knäpsta på en skänk inne i stugan. Vi hade lysat tänd och liksom flyttade sig knäppningarna på skänken fram och tillbaka. De besynnerliga ljuden kom aldrig till mitt minne ty vi äldre voro då av mera annat kunniga hade och jag lät allt styg hålla och förblev till ens stilla. Her förväntad blev inte jag ett par dagar senare då det spordes att vår gamla barmorska just vid samma tid som knäppningarna höjdes avlidit. Vad som jag tyckte var märkligt kom sig deri att barmorskan varje gång då hon antände till oss och jag väntade en arvinge satte hon alltid sin armhög med deri befintliga nödvändigheter upp på skänken som med hennes förtroende var en både säker och lämplig plats för hennes saker. Hade knäppningarna med barmorskan att göra.

En person i Emma Ola Persson som en tid stod anklagad för dråpet på P. Maursson i Ljöbo hade sedan dess föga so. Vad fick han som egentligen utspilt det största i brottet mindre straff än en annan vid namn Hjorth som även bekräftat deri. Om nätter hade han för spöken ingen so. I den bädd där han skulle ligga slog en annan person med bitar av stål som skulle förtaga spöken och andra deras makt över honom. Hans dykshammat Hjorth som höll mest straffet sköt skott för att få honom frivad.

Mot hörsycka användes flue gånger ett par mansbyxor. Det löjiga häri låg i den konstiga behandlingen den sjuka konen fick gå igenom. Det starkare kräkt förtas igenom byxorna nog ett par eller tre gånger innan den släpptes. Detta invai hade i många fall så att kräket kryade till antagligen mycket av den skrämsel och pina som fågeln höll under fastän i byxorna.

Då Hanna Jönisdotter hade Ola en ung bonddräng till fastman prestades denne av slaget sedan många år tillbaka. Att gifta sig med en man som ständigt utsattes för anfall måste synas som inte bra. "Skall de ha varandra sade Jöns till sin mor så för ni försöka beta honom". Hanna var nemligen bror till Jöns. Häri låg något för hans mor att tänka över. Hon var lite lemnig i små konstigheter men her hon bar sig ut har jag inte fått veta. Emellertid gjordes Ola duktig och var fri från anfall i många år. Fastän hans hälsa i övrigt var den bästa. Med Hanna gifta han sig och hade dubbla barn.

Bäste herr von Sydow

Flanste följande och något på dessa pagrade & bländ som
härmed insänder som kan vara av intresse, jag har följt
sanningens orlog och hela sådant jag hört och upplevat det.
Mycket kan ha följt än varit att jag redde på, jag sökte att förstå
och tillkomma upp saker som kan ha utskillegge om.

Skänker folkminnesför eningen är det som i en fört nytt
man kan i ~~det~~ hast efter mitt tycke något mindre följt
sade i en fört. gjorda som med sina tvivla folk-
livet den höra i en. Inger hade ett förtänktfullt intress
därutöver som Skänker byggd mot. Bygga och den omvända
betrakta som också ha. Jag som helt utslutits är den på
den historiska, genealogiska, äggen, de gamla visorna, men
det är ju så sådant som också bör sökas i en annan värld skänker
samt så vida utskillegge verkliga skott följa en fört, också
ett inraamng hos våra förtänktfulla personlighet.

Flanste jag något säga mer än som jag borde härvidlag,
i så fall bör man överas därmed. Skänker har ju ett fört
vet. Jag insänder bladen smulle till och skulle jag som
na vid någon tänke så en verktygsverktyg som
inte om Skänker som fört, har Skänker utskillegge ut skänker
allmogens liv, person historiska utskillegge om skänker
och Skänker är mycket kärkommet. Däremot för de
för blifvande romanerna komma i spisen.

Det är på grund av herr von Sydow skrivelse som
jag velat insända de här bladen. De många anledningarna
och berättelser som höra om skänker i förtänkt fullt jag
andra berättelser om.

Med högaktning, Föredul, Göteborg.
den 17 november 1902.

H. M. Sjöberg.

Sjöberg